

JAN ZEH – MAŁO ZNANY PIONIER PRZEMYSŁU RAFINERYJNEGO

Jan Zeh, urodzony 2 września 1817 r. w Łańcucie, zmarły 26 stycznia 1897 r. w Borysławiu, to postać nierozdzielnie związana z nowożytnymi początkami wykorzystania ropy naftowej na wschodnich obszarach dawnej Rzeczypospolitej. Pochodził ze spolszczonej rodziny o węgiersko-niemieckich korzeniach. O początkach jego życia wiadomo niewiele. Jednak – jak sam pisał – w wieku 13 lat był już uczniem w aptece w Samborze, gdzie zetknął się z prymitywnie przerabianą surową ropą, którą do apteki przynosił miejscowy chłop. W roku 1844/1845 Jan Zeh rozpoczął studia farmaceutyczne na uniwersytecie wiedeńskim, które ukończył prawdopodobnie w roku 1846 lub 1847 i następnie – również prawdopodobnie – osiadł we Lwowie. W roku 1852, już jako magister farmacji, pracował jako „prowizor” we lwowskiej aptece Piotra Mikolascha „Pod Gwiazdą”. Drugim „prowizorem” w tej aptece był młodszy od niego o pięć lat Ignacy Łukasiewicz. Postać Jana Zeha o wiele bardziej niż w Polsce znana jest na Ukrainie, gdzie znajduje się jedyny jego pomnik. W dobie współczesnych zabiegów o prawdę historyczną, przypomnienie postaci Jana Zeha choć trochę nas do niej przybliżyła.